

Alojzij Gradnik:

Pesem dekleta.

Tkala, tkala platno sem prebelo,
ne za se, za svojega fantiča,
da ga dež na vojski ne premoči.

Nihče v kamri moji ni bil priča
ko od solz je platno rumenelo,
nihče mi govoril ni: ne joči!

Zdaj tkem platno črno že dva dneva,
ne za njega, le za svoja krila.
Joči! prosijo me kamre stene.

Joči, joči! mi srcé vелеva.
Jaz pa nimam solze več nobene,
da bi trdo platno omečila.

Pesem vdove.

V dežju sem pred tvojim črnim gričem.
V dežju trkam ti na črna vrata.
Trkam in te k sebi, dragi, kličem.

Kličem, kličem vsa imena zlata,
ki so v mojih ustih se topila,
ko se v srcu mi pretežka bila.

Trkam, kličem; moje roke revne
so od trkanja že vse krvave.
Bedna bolj od rož sem, ki so same.

Bedna bolj sem od zelene trave,
bedna bolj od kaplje sem deževne.
Če bi trava bila tvoje jame,

rasla, rasla jaz bi k tvoji krsti.
Zrasle v srce bi ti korenine,
pa bi mislil, da so moji prsti.

Če bi kaplja bila, brez pokoja
bi polzela v tvoje globočine.
Ti bi mislil, da je solza moja.

